

11-10-2026

มธุบัน

อะแนค บัพดาตา

โอมซานติ

พร้อมกับการทำงานรับใช้ทุกประเภทแล้ว จงร่วมมือกันและแผ่คลื่นแห่งความเพียรพยายามอย่างแรงกล้าออกไปสู่บรรยากาศ

กลายเป็นผู้เอาชนะจิตใจตนเอง และรับใช้ดวงวิญญาณทั้งหลายด้วยจิตใจของลูก

วันนี้เป็นวันพิเศษแห่งความรัก ลูกๆทุกคนในทุกหนแห่งกำลังเฉลิมฉลองการพบปะในรูปที่เปี่ยมด้วยความรักของพวกเขา ลูกทุกคนกำลังซึมซับอยู่ในรูปของความรักนี้เช่นกัน วันนี้ แม้กระทั่งก่อนช่วงเวลาอมฤต ลูกๆจากทุกหนแห่งได้มาที่นี่ในรูปที่เปี่ยมด้วยความรักของพวกเขา และพร้อมกับนางพวงมาลัยแห่งไข่มุกแห่งความรักที่อยู่ในหัวใจของพวกเขาด้วย พวกเขาพรรณนาถึงความรู้สึกอันหลากหลายภายในจิตใจของตนให้แก่พ่อได้รับรู้ พ่อรู้ดีว่าความรักของลูกๆนั้นงดงามและน่ารักเพียงใด ลูกๆได้พูดคุยกับบัพดาตาถึงสิ่งที่อยู่ในหัวใจด้วยภาษาที่แตกต่างกันไปและด้วยความรู้สึกที่หลากหลายของพวกเขา อีกทั้งยังแสดงถึงความรู้สึกเหล่านั้นออกมาได้อย่างชัดเจนผ่านทางสายตาและถ้อยคำ เมื่อได้เห็นความรู้สึกของความรักของลูกๆทุกคนในทุกหนแห่ง บัพดาตาก็หลอมรวมเข้าไปในความรักของทุกคน และถ้อยคำที่เปล่งออกมาจากหัวใจของท่านคือ ว้า ลูกๆ ว้า! (ลูกๆช่างยอดเยี่ยมเหลือเกิน!) ส่วนบทเพลงที่ตั้งออกมาจากปากของลูกๆ ก็คือ ว้า บาบาว้า! (بابา ช่างยอดเยี่ยมเหลือเกิน!) เมื่อมองเห็นลูกๆ แต่ละคน บัพดาตาก็หลุดหายไปในการรักของพวกเขา และลูกๆ เองก็หลุดหายไปในการรักของพ่อเช่นกัน

วันนี้ พ่อมองเห็นลูกๆ ด้วยสายตาที่จะทำให้พวกเขากลายเป็นนาย วันนี้เป็นวันที่ลูกๆ จะได้รับดีลิ่งแห่งอำนาจในการปกครอง วันนี้เป็นวันที่บัพดาตาเองอยู่ในรูปที่เป็นเทวดา และทำให้ลูกๆกลายเป็นเครื่องมือสำหรับงานรับใช้โลก ท่านเองกลายเป็นกระดูกสันหลังและเปิดเผยลูกๆสู่เวทีโลก เวลานี้ เมื่อได้เห็นงานรับใช้ของลูกๆ และเห็นผลลัพธ์ของความรับผิดชอบที่บัพดาตาได้มอบหมายให้แก่ลูกๆแล้ว ท่านก็พอใจในตัวลูกๆ เป็นอย่างยิ่งและขอแสดงความยินดีจากหัวใจของท่าน ขอแสดงความยินดี! ขอแสดงความยินดี!

บัพดาตา ได้เห็นว่า แม้กระทั่งเวลานี้ ลูกๆทุกคนต่างได้รับพรที่พ่อมอบให้ของการเป็นผู้รับใช้โลกด้วยความรักอันเปี่ยมล้นในหัวใจของเขา และลูกๆก็กำลังทำสิ่งนั้นเช่นกัน บัพดาตาได้เห็นผลลัพธ์ด้วยเช่นกัน ลูกๆทุกคนมีความรักอันลึกซึ้งในหัวใจต่อ "بابาของฉัน" และพ่อเองก็มีความรักอยู่ในหัวใจเช่นกันว่า "ว้า ลูกๆ ของฉัน!" ในปัจจุบัน ลูกๆส่วนใหญ่ทั้งในศูนย์ใหญ่และศูนย์เล็กต่างก็มีความกระตือรือร้นที่จะเปิดเผยพ่อในทุกหนแห่งอย่างรวดเร็ว ในขณะที่เดินทางไปทั่วทุกแห่ง บัพดาตาได้เห็นถึงความจริงจังและความกระตือรือร้นนี้ ลูกๆในศูนย์เล็กและศูนย์ใหญ่ล้วนมีความกระตือรือร้นอย่างมากในการทำงานรับใช้ และจะยังคงมีความกระตือรือร้นเช่นนี้ต่อไปในอนาคตด้วยเช่นกัน วันนี้ ในวันแห่งความรักนี้ เพื่อเป็นการตอบแทนความรักและการทำงานรับใช้ของลูกๆ บัพดาตาขอมอบความรักและความระลึกถึงมากมายหลายล้านเท่า พร้อมด้วยดริชดีและความรักในหัวใจของท่านให้แก่ลูกๆ ทุกคนทั้งในดินแดนนี้และในต่างแดน

ตามเวลาแล้ว เวลานี้ความกระตือรือร้นที่จะเปิดเผยพ่อนั้นก็ค่อยๆเข้ามาในหัวใจของดวงวิญญาณทั้งหลายด้วยเช่นกัน พวกเขาเริ่มเข้าใจแล้วว่าบราห์มาภุมารับบรรลุผลในบางสิ่งบางอย่างและการเปลี่ยนแปลงกำลังเกิดขึ้น ก่อนหน้านั้นพวกเขาเคยคิดว่า "เราไม่รู้ว่าคนกลุ่มนี้กำลังทำอะไรกันอยู่" ขณะที่

ในตอนนั้น พวกเขากลับคิดว่า "พวกคุณกำลังทำสิ่งที่ดีงาม สิ่งที่เราไม่สามารถทำได้สำเร็จ แต่พวกคุณกลับทำได้สำเร็จในหุมนุมของตน" ด้วยเหตุนี้ บัพาดาจึงขอมอบความรักเป็นพิเศษจากหัวใจของท่านให้แก่ลูกๆ ทุกคนทั้งที่กำลังนั่งอยู่เบื้องหน้าท่าน รวมถึงลูกๆ ทุกคนในทุกหนแห่งที่กำลังรับฟังและรับชมท่านอยู่ในขณะนี้ แล้วสิ่งที่เราต้องทำในตอนนี้อะไร? บัพาดาได้แสดงความยินดีกับลูกสำหรับงานรับใช้ของลูกแล้ว และในเวลาอันนี้ บัพาดาปรารถนาให้ลูกทุกคนมีความจริงใจและความกระตือรือร้นและมีความศรัทธาที่มุ่งมั่นในการมีความเพียรพยายามอย่างแรงกล้าว่า: ฉันจะต้องกลายเป็นเทวดานางฟ้าที่มีความหัดเทียมกับพ่อ เพราะเวลานี้ทุกคนจะต้องเดินทางกลับไปพร้อมกับพ่อแล้ว ลูกจะต้องกลายเป็นเทวดานางฟ้าที่มีความหัดเทียมกับพ่ออย่างแน่นอน เพราะลูกทุกคนได้ให้คำมั่นสัญญาไว้แล้วว่า: เราจะกลับบ้านด้วยกัน และจะไปปกครองด้วยกัน พ่อบราห์มาได้กลายเป็นเทวดาไปแล้ว แล้วลูกจะกลับไปพร้อมกับท่านได้อย่างไร? พ่อบราห์มาได้แสดงให้เห็นถึงรูปที่เป็นเทวดาของท่านในชีวิตของท่านแล้ว ท่านมีความรับผิดชอบมากมาย และต้องทำให้ทุกคนกลายเป็นโยคี อย่างไรก็ตามลูกทุกคนก็ได้เห็นแล้วว่า แม้ว่าท่านจะมีความรับผิดชอบมากมายเพียงใด ท่านก็ยังคงเปี่ยมด้วยความรักและละวาง ท่านอยู่อย่างเป็นจักรพรรดิผู้ไร้ความกังวลอยู่เสมอ ไม่มีความกังวลใดๆ เลย แต่เป็นจักรพรรดิที่ไร้ความกังวล ในท่านองเดียวกัน ลูกๆ ก็ต้องกลับมาหัดเทียมกับพ่อ เป็นจักรพรรดิที่ไร้ความกังวลและเป็นเทวดานางฟ้า ลูกต้องมีความคิดที่มุ่งมั่นว่า: "ฉันจะต้องกลายเป็นสิ่งนี้อย่างแน่นอน" หรือว่าลูกคิดว่าลูกจะเป็นเช่นนั้น ในสักวันหนึ่งข้างหน้า?

บัพาดาเห็นว่า ตามเวลาแล้ว มากเท่าที่ลูกมีความจริงใจและความกระตือรือร้นในการทำงานรับใช้ทางปฏิบัติ ในเวลานี้ลูกก็ต้องมีความจริงใจและความกระตือรือร้นสำหรับตัวเองในการที่จะกลายเป็นผู้ที่เพียรพยายามอย่างแรงกล้าให้มากขึ้นเท่านั้น และทำให้ผู้อื่นเป็นเช่นเดียวกันด้วย จงกลับมาสมบูรณ์พร้อมและทำให้ผู้อื่นสมบูรณ์พร้อมและมีความกระตือรือร้นในตนเองและแผ่กระจายความกระตือรือร้นนั้นออกไปสู่บรรยากาศด้วยเช่นกัน ให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน และในเวลาอันนี้จงแผ่กระจายคลื่นของความเพียรพยายามอันแรงกล้าออกไปสู่บรรยากาศ เช่นเดียวกับที่ลูกแผ่กระจายความกระตือรือร้นในการทำงานรับใช้ในระหว่างลูกๆ เองออกไปสู่บรรยากาศ ในท่านองเดียวกัน เวลานี้บัพาดาก็มีความหวังที่บริสุทธิ์ว่าลูกจะแผ่กระจายคลื่นนี้ออกไปสู่บรรยากาศเช่นเดียวกัน บัพาดารู้สึกพอใจ แต่แม้กระทั่งเวลานี้ ลูกก็ยังคงใช้แค่เพียงความพยายามธรรมดาอยู่ ในขณะที่เวลานี้ลูกจะต้องใช้ความเพียรพยายามอย่างแรงกล้า บัพาดามีความหวังนี้กับลูกทุกคน และดังนั้นลูกแต่ละคนจึงเป็นดวงดาวแห่งความหวังของพ่อใช่หรือไม่? ใช่ไหม? ใครก็ตามที่รู้สึกว่าจะกลายเป็นดวงดาวแห่งความหวังของพ่อ และจะแผ่กระจายความจริงใจและความกระตือรือร้นนี้ออกไปสู่บรรยากาศ ยกมือขึ้น! อ้อชะ ลูกยกมือขึ้นได้ดีมาก! เมื่อเห็นมือของลูก บัพาดาก็รู้สึกพอใจ ลูกส่วนใหญ่ยกมือขึ้น พ่อไม่สามารถมองเห็นมือของลูกที่อยู่ด้านหลังได้ แต่พอมองเห็นมือของผู้ที่อยู่ด้านหน้า และตอนนี้ผู้ที่อยู่ด้านหลังก็กำลังยกมือขึ้นเช่นกัน ขอแสดงความยินดี! ขอแสดงความยินดี! อ้อชะ

บัพาดาได้เห็นว่า เมื่อจิตใจของใครบางคนมีความจริงใจและความกระตือรือร้นในสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นพิเศษโดยเฉพาะ สิ่งนั้นก็จะถูกนำไปใช้ในรูปแบบปฏิบัติได้เป็นอย่างดี และด้วยเหตุนี้ ในเวลานี้ ในวันแห่งความรักนี้ บัพาดาจึงให้การบ้านนี้แก่ลูก ลูกทุกคนเข้าใจดีว่าเวลาและความคิดต้องสูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ก็เพราะจิตใจ หากลูกเคยมีความคิดที่ไร้ประโยชน์ ลูกย่อมเคยมีประสบการณ์นั้นมาแล้วว่าเวลาและพลังงานของลูกต้องสูญเสียไปมากมายเพียงใด ดังนั้น บัพาดาจึงต้องการที่จะมอบการบ้านนี้ให้กับลูก: เป็นเวลาสองเดือนจากนี้ ขอให้ลูกแต่ละคนสร้างหนทางหรือวิธีการของตนเองขึ้นมาเพื่อหยุดยั้งการสูญเสียความคิดและเวลาที่เกิดขึ้นในจิตใจของลูก ลูกแต่ละคนจะต้องบันทึกสารทของตนเองตลอดสองเดือนข้างหน้าว่า: ฉันสามารถควบคุมการสูญเสียเวลาและความคิดที่ไร้ประโยชน์ได้มากน้อยเพียงใด? ที่

เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า เวลาเมื่อพิจารณาตามเวลาในปัจจุบันแล้ว มันถึงเวลาแล้วที่ลูกทุกคนจะต้องรับใช้ดวงวิญญาณทั้งหลายด้วยพลังของจิตใจของตัวเอง สำหรับสิ่งนี้ มันจึงจำเป็นที่จะต้องใส่ใจต่อจิตใจของลูกอย่างต่อเนื่องอยู่เสมอ มีคำกล่าวว่า "ผู้ที่เอาชนะจิตใจตนเองได้ ย่อมเอาชนะโลกได้" ดังนั้น ด้วยบรรยากาศของ "มานมานาพา" ลูกจะต้องจบสิ้นการสูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ทั้งหมดให้ได้ ลูกสามารถทำสิ่งนี้ได้หรือไม่? ลูกจะทำสิ่งนี้ไหม? ผู้ที่ทำสิ่งนี้ได้ ยกมือขึ้น! บัพาดาจะมอบรางวัลให้กับลูก ลูกจะต้องเฝ้ามองดูผลลัพธ์ของตนเอง หากจิตใจของลูกมีความสุข ลูกก็จะแบ่งปันความสุขของจิตใจนั้นออกไป ลูกทุกคนต้องใส่ใจที่จะก้าวขึ้นมาเป็นที่หนึ่งในความเพียรพยายามนี้ แล้วการสูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ทั้งหมดจะจบสิ้นลง ทั้งการสูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ทางความคิดและเวลาจะจบสิ้นลง จากนั้น ในอนาคตข้างหน้าที่กำลังจะมาถึง ความคิดที่ทรงพลังและเวลาที่ทรงพลังจะแผ่กระจายออกไปในบรรยากาศ

เมื่อมองดูลูกๆแล้ว บัพาดารู้สึกพอใจในสิ่งหนึ่ง สิ่งนั้นคืออะไร? สิ่งนั้นคือการที่ลูกทุกคนได้ทำงานรับใช้ แต่พร้อมกันนั้น สัญญาณของบัพาดาก็คือ: จงเป็น "ราชาสองเท่า (Double King)" ลูกรู้เรื่องนี้ใช่ไหม? อย่างแรกคือการเป็นผู้มีอำนาจในการปกครองตนเอง หรือเป็นนายของตนเอง และอย่างที่สองคือการมีสิทธิ์ในอาณาจักรแห่งอนาคต จงเป็นนายของตนเอง พ่อก็มีความซาบซึ้งที่ไม่มีพ่อกันได้อีกแล้วที่ลูกทุกคนต่างเป็นนายของตนเอง ลูกทุกคนเป็นนายของตนเองแล้วใช่ไหม? แต่ละดวงวิญญาณกำลังปกครองตนเอง ลูกไม่ได้ตกอยู่ใต้อิทธิพลของอวัยวะและประสาทสัมผัสทางกาย แต่ลูกมีสิทธิ์ในอาณาจักรนั้น พ่อปรารถนาให้ลูกทุกคนเป็นนายของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ไม่ใช่เป็นเพียงแค่บางครั้งเท่านั้น ลูกสามารถกลายเป็นเช่นนี้ได้หรือไม่? ในช่วงเวลาสองเดือนที่ลูกได้รับมานี้ จงจดบันทึกไว้ว่าลูกอยู่อย่างเป็นนายของตนเองหรือไม่ หรือลูกตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของประสาทสัมผัสทางกายหรือไม่ เวลานี้ ลูกจะต้องกลับมาอยู่ในสภาพที่อยู่เหนือปวงกรรม (คาร์มาทิต) แล้ว เวลาใกล้เข้ามาแล้ว ดังนั้น ลูกจะอย่างไร? ในขณะที่เดินและเคลื่อนไหวไปมา ลูกจะต้องเป็นนายของตนเองอย่างแน่นอน ขั้นตอนนี้คือขั้นสการของลูกๆบรรพบุรุษ อาณาจักรสองเท่า (double kingdom) คือ การมีอำนาจในการปกครองตนเองในเวลานี้ และการมีอำนาจในการปกครองโลกในอนาคต ในขณะที่ท้องฟ้าไร้ปรอท บัพาดาได้บันทึกผลลัพธ์ของลูกๆไว้เสมอ ในเวลานี้ มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใส่ใจให้มากขึ้นกับการเป็นนายของตนเองอย่างสม่ำเสมอ บัพาดาได้มอบงานให้แก่ลูกสองประการ คือ 1) ในเวลาสองเดือนข้างหน้า ลูกอยู่อย่างเป็นนายของตนเองได้มากน้อยเพียงใด ลูกจะต้องดูผลลัพธ์ของตัวเอง 2) ด้วยพลังในการควบคุมและพลังในการปกครองเหนือจิตใจของตนเอง ลูกจะต้องจบสิ้นการสูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ทั้งหมดหรือสิ่งที่ไร้ประโยชน์ทั้งหมดให้หมดสิ้นไป บัพาดาจะให้รางวัลแก่ผู้ที่ได้รับอันดับในเรื่องนี้ ลูกชอบสิ่งนี้ไหม? ลูกจะลงมือทำสิ่งนี้ใช่ไหม? ลูกจะทำไหม? พยักหน้า อ้อชะ

วันนี้ บัพาดาได้รับความรักของลูกๆทุกคน ในเวลาอมฤต ได้บังเกิดความงดงามตระการตาของลูกๆในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน วันนี้แม้กระทั่งเหล่าแอดวานซ์ปาร์ตี้ก็ได้มายังอาณาเขตที่ละเอียดอ่อนเพื่อมอบความรักในหัวใจของพวกเขาและรับความรักนั้นกลับไป เวลานี้พวกเขากำลังถามพ่อว่า: "ในท้ายที่สุดแล้ว เราจะต้องมีบทบาทหน้าที่นี้ไปจนถึงเมื่อไหร่?" บาบาควาระจะให้คำตอบว่าอย่างไรดี? สำหรับลูกๆที่นั่งอยู่แถวแรก บาบาควาระจะตอบว่าอย่างไร? ลูกจะพูดว่าอย่างไรกัน? (ดาดีแจงก็ ตอบว่า: "ฉันพร้อมแล้ว") ลูกจะกลับไปเพียงลำพังหรือ? ("ทุกคนจะกลับไปด้วยกัน") ลูกๆมีความรักใช่ไหมล่ะ? แล้วลูกจะทิ้งพวกเขาไว้ข้างหลังแล้วไปปกครองอาณาจักรได้อย่างไร? (มีคำถามแทรก: "แล้วทำไมดวงวิญญาณแอดวานซ์ปาร์ตี้ถึงทั้งนั้นไว้เพียงลำพังแล้วจากไปล่ะ?") นั่นเป็นบทบาทหน้าที่ของพวกเขา พวกเขาจึงจำเป็นต้องไป แต่ในตอนนี้นักจะต้องพยายามเตรียมกลุ่มเตรียมชุมนุมให้พร้อมอย่างรวดเร็ว หากลูกทำให้ทุกคนลงมือทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสิ้นภายในเวลาสองเดือนนี้และนำเสนอผลลัพธ์ออก

มา มันก็จะเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว (ด้วยความรักที่มีต่อบาบา พวกเขาจะทำสิ่งนั้นให้สำเร็จ) ความรักนั้นมีอยู่แล้ว ลูกทุกคนสอบผ่านในวิชาของความรักแล้ว บัพดาได้เห็นทุกคนมีความรัก แต่ในขณะเดียวกัน ลูกก็จำเป็นต้องมีพลังด้วยเช่นกัน เพื่อการนี้ จงทำให้เวลาอมฤตเต็มไปด้วยพลัง ลูกนั่งอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อและบัพดาก็ขอแสดงความยินดีกับลูกสำหรับสิ่งนั้น แต่การจะนั่งสมาธิให้ได้ผลดีจำเป็นต้องมีบรรยากาศที่ทรงพลัง บางคนก็นั่งด้วยท่าทางแบบนี้ บางคนก็นั่งด้วยท่าทางแบบนั้น หากลูกถ่ายภาพออกมาดู ลูกเองก็จะรู้สึกได้ว่า: "ในตอนนี้ ยังมีบางสิ่งบางอย่างที่ขาดหายไปและจำเป็นต้องเติมเต็ม" บัพดาได้เคยพูดถึงเรื่องโยคะที่ทรงพลังตั้งภูเขไฟ และในเวลานี้ลูกจะต้องใส่ใจกับสิ่งนี้ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ทุกคนต่างก็เพียรพยายามกันอยู่แล้ว แต่เวลานี้ขอให้เพิ่มคำว่า 'แรงกล้า' (Intense) เข้าไปหลังคำว่า 'ความเพียรพยายาม' ด้วย (จงมีความเพียรพยายามอย่างแรงกล้า) ตอนนี้ บัพดาได้ให้เวลาแก่ลูกทุกคนเป็นเวลาสองเดือน ยิ่งลูกให้ความใส่ใจมากเท่าไร บัพดา ก็จะยิ่งให้ความช่วยเหลือสำหรับความใส่ใจของลูกมากเท่านั้น ในฐานะผู้เป็นนายของจิตใจ จงทำให้จิตใจของลูกทำงานได้ตั้งใจนึกเช่นเดียวกับที่ลูกสั่งให้มือและเท้าทำงานตามต้องการ ลูกสามารถทำอะไรก็ได้ที่ลูกต้องการใช่หรือไม่? หากลูกต้องการวางสิ่งของไว้ ณ ที่ใดที่หนึ่งโดยเฉพาะ และไม่วางไว้ในที่อื่นเลย ลูกก็สามารถทำเช่นนั้นได้ใช่ไหม? จงมีการควบคุมจิตใจให้ได้เช่นนั้น จิตใจของลูกควรมีเพียงความคิดที่ลูกต้องการให้มีเท่านั้น ในทุกๆ दिन ให้ตรวจสอบผลลัพธ์ของตนเองว่า: ฉันมีอำนาจในการปกครองและอำนาจในควบคุมจิตใจของตนเองได้มากน้อยเพียงใด เวลานี้ลูกจะต้องจบสิ้นความสูญเสียหรือสิ่งที่ไร้ประโยชน์ต่างๆ ให้ได้อย่างรวดเร็ว เวลานี้จงกลับมา มีพลังและแผ่กระจายพลังแห่งความทรงพลังนั้นออกไปสู่บรรยากาศ เมื่อได้เห็นและได้ยินถึงความโศกเศร้าและความทุกข์ทรมานของลูกๆ ทั้งหลายแล้ว เวลานี้บัพดาจึงต้องการให้ ความสมบูรณ์พร้อมเกิดขึ้นในเร็ววัน ลูกได้รับคำบอกกล่าวมาตลอดว่าทุกคนกำลังเพียรพยายาม แต่เวลานี้จงเพิ่มคำว่า "อย่างแรงกล้า" เข้าไปด้วย ต้องคิดว่า "ฉันต้องทำสิ่งนี้ให้สำเร็จ" ไม่ใช่แค่ว่า ฉันจะทำหรือฉันจะรอดูก่อน ภาษาที่แสดงถึงการผัดวันประกันพรุ่งหรือที่บอกว่าจะเลื่อนบางสิ่งบางอย่างออกไปในอนาคตแบบนี้ จะใช้ไม่ได้ผลอีกต่อไปแล้ว

วันนี้ลูกทุกคนได้เห็นฉากแห่งความรักแล้ว ลูกแต่ละคนต่างมีความรักมากมายอยู่ในหัวใจ แต่มากเท่าที่มีความรักนั้น ก็จำเป็นต้องมีพลังควบคู่กันไปด้วยเช่นกัน เวลานี้ จงเติมเต็มตนเองด้วยพลัง ลูกที่เป็นซิสเตอร์ทั้งหลายไม่ควรจะคิดว่าตนเองเป็นเพียงแค่ซัคดีเท่านั้น แต่จงพิจารณาว่าตนเองเป็นซัพซัคดี ลูกคือซัพซัคดี เพราะพ่ออยู่กับลูก พ่อของพื้นดาวาสก็อยู่กับพื้นดาวาส แล้วตอนนี้ลูกจะอย่างไรต่อไป? บัพดาได้บอกให้ลูกเพิ่มคำว่า "อย่างแรงกล้า" หลังคำว่า "ความเพียรพยายาม" ด้วย (ให้มีความเพียรพยายามอย่างแรงกล้า) จงสร้างบรรยากาศเช่นนั้นให้เกิดขึ้น ให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน และในขณะที่อยู่ในสถานที่ของตนเอง ก็จงทำให้สถานที่แห่งนั้นมีพลัง จงทำให้มิตรร่วมทางของลูกมีพลังด้วย แล้วตอนนี้ลูกจะอย่างไรต่อไป? ลูกจะทำสิ่งใหม่ๆ ใช่ไหม? ในเมื่อลูกพูดว่า "บาบาของฉัน" ลูกก็ต้องกลายเป็นเช่นเดียวกับผู้เดียวที่เป็น "ของฉัน" (บาบา) ด้วยเช่นกันใช่หรือไม่? ขอให้ลูกแต่ละคนมีความคิดที่มุ่งมั่นนี้อยู่ในหัวใจ ลูกมีความคิดที่ดีมาก ในเวลาอมฤต บัพดาเห็นว่าลูกสร้างความคิดที่ดีมากกว่าลูกจะทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ แต่เมื่อลูกกลายเป็นคาร์มาโยคี หรือเมื่อต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับและมีความสัมพันธ์กับผู้คน มันกลับกลายเป็นอีกอย่างหนึ่งที่ต่างออกไป เวลานี้ลูกจึงจำเป็นต้องใส่ใจให้มากขึ้นกับสภาพของการเป็นคาร์มาโยคี อัจชะ

ลูกทุกคนมีความสุขใช่ไหม? ลูกมีความสุขไหม? มีผู้มาใหม่มากันมากมายเลยเช่นกัน ผู้ที่เป็นคนใหม่และเพิ่งมาเป็นครั้งแรก? ยกมือขึ้น! ดูสิ มีคนใหม่ๆ มากมายเลยทีเดียว ครึ่งหนึ่งของห้องนี้เป็นลูกใหม่ บัพดาพอใจที่ได้เห็นลูกๆ ผู้มาใหม่ เพราะอย่างน้อยลูกก็ได้มาถึงที่นี่ก่อนที่จะสมบูรณ์พร้อมสุดท้าย (ก่อนที่จะสิ้นสุดยุค) อย่างไรก็ตาม ยิ่งลูกมาล่าช้ากว่าคนอื่นมากเท่าไร ลูกก็ยิ่งจำเป็นต้องเพียรพยายามอย่างแรง

กล้าให้มากขึ้นเท่านั้น เพราะในช่วงเวลาอันสั้นนี้ ลูกต้องสะสมให้มากพอสำหรับชาติเกิดอย่างสมบูรณ์ เป็นเวลาถึง 21 ชาติเกิดในอนาคต ลูกจะต้องใส่ใจในเรื่องนี้ให้มาก จงประหยัดเวลาของตนเอง! อย่าปล่อยให้เวลาสูญเสียไปแม้เพียงวินาทีเดียว จงอยู่อย่างเป็นผู้ที่เพียรพยายามอย่างแรงกล้า เพราะหากมีความเพียรพยายามในระดับปกติธรรมดา มันจะเป็นเรื่องยากที่ลูกจะไปถึงจุดหมายปลายทางของลูกเอง แต่ถึงกระนั้น บัพพาดาก็ขอแสดงความยินดีจากหัวใจของท่านแก่ลูกๆ ทุกคนที่ได้มาถึงที่นี่ ขอแสดงความยินดีด้วย! อ้าวชะ

มีครูจำนวนมากได้มาที่นี่ เมื่อได้เห็นผู้เป็นครูทั้งหลาย บัพพาดาก็พอใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะครูที่เป็นเครื่องมือได้กลายมาเป็นเครื่องมือที่จะเปิดเผยบัพพาดา เมื่อได้เห็นครูคนใด ทุกคนก็มีความสุข เพราะครูหมายถึงผู้ที่ทำให้เรามองเห็นอนาคตได้ผ่านทางคุณลักษณะของพวกเขา" อนาคตของลูกคืออะไร? อนาคตของลูกคือการอยู่อย่างมีความสุขในหัวใจอยู่เสมอ คือการมีสิทธิ์อยู่เสมอ ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้อื่น หรือขึ้นอยู่กับใคร ดังนั้น คุณลักษณะหรือรูปลักษณะของครูจึงช่วยให้ผู้อื่นมองเห็นภาพของสิ่งเหล่านี้ได้ ขอให้ครูแต่ละคนคิดอยู่เสมอว่า: ไม่ว่าจะทำอะไร ณ ที่แห่งใดก็ตาม คุณลักษณะและใบหน้าของลูกจะต้องเผยให้เห็นถึงการบรรลุผลทั้งในปัจจุบันและอนาคต จงใส่ใจในสิ่งนี้เสมอว่า ใบหน้าของนั้นทำให้ผู้อื่นได้เห็นนิมิตอยู่เสมอหรือไม่? ใครก็ตามที่มาอยู่เบื้องหน้าผู้เป็นครู เมื่อได้เห็นครูแล้ว พวกเขาควรจะรู้สึกมีความสุขเป็นอันดับแรก และความสุขนั้นก็จะปรากฏชัดขึ้นในชีวิตของพวกเขาด้วย ลูกมีความสุขและยังมีโชคแห่งความสุขอีกด้วย บัพพาดาเห็นว่าเป้าหมายของครูแต่ละคนนั้นดี นั่นคือ "ฉันต้องทำสิ่งนี้ ฉันต้องกลายเป็นสิ่งนี้" มันเป็นเช่นนั้นใช่ไหม? เป้าหมายของลูกคืออะไร? นี่คือนิยามของลูกใช่ไหม? เป้าหมายนี้ปรากฏชัดในคุณสมบัติของลูกแล้ว แต่มันควรจะปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้นไปอีก ใครก็ตามที่เข้ามาหาลูกจะต้องได้รับความสุขนั้นกลับไปอย่างแน่นอน เพราะมนุษย์ทุกคนต่างต้องการความสุข พวกเขาต้องการสิ่งนี้ แต่พวกเขาไม่สามารถกลายเป็นเช่นนั้นได้ ดังนั้น คำว่า 'ครู' จึงหมายถึงผู้ที่รับใช้ด้วยคุณลักษณะหรือรูปลักษณะของตนเอง จงทำให้พวกเขาได้สัมผัสประสบการณ์ว่า "บุคคลผู้นี้ได้กลายเป็นอะไรไปแล้ว?" ในเวลานี้ ขณะที่ลูกก้าวหน้าต่อไป ใบหน้าและกิจกรรมของลูกจะทำงานรับใช้นี้ได้มากยิ่งขึ้น เพราะเมื่อสถานการณ์โลกเข้าสู่ช่วงเวลาที่ย่ำแย่มากขึ้น ลูกจะมีเวลาน้อยลง แต่ความปรารถนาของผู้คนที่ได้รับบางสิ่งบางอย่างจะมีมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ ครูทั้งหลายจึงต้องอยู่อย่างพร้อมเสมอ เพื่อให้ใครก็ตามที่เข้ามาได้รับบางสิ่งบางอย่างกลับไปอย่างแน่นอน ให้พวกเขาได้รับบางสิ่งบางอย่างกลับไปจากใบหน้าและกิจกรรมของลูก ลูกคือลูกของพระผู้ประทานใช้หรือไม่? บัพพาดารู้สึกยินดีมากที่ได้เห็นเหล่าผู้เป็นครู ท่านร้องเพลงยกย่องลูกอยู่ในหัวใจว่า "ว้า ครู ว้า!" ครูแต่ละคนทำงานรับใช้อย่างแน่นอน และลูกจะต้องตรวจสอบผลลัพธ์ของลูกในแต่ละคืนว่าได้ทำงานรับใช้อะไรบ้างในแต่ละวัน ลูกได้มองดูชีวิตของตนเองแล้วหรือยังว่า: ฉันได้ทำตามเป้าหมายในการทำงานรับใช้ที่ตั้งไว้ได้สำเร็จหรือไม่? หากด้วยเหตุผลประการใดก็ตามที่ลูกไม่สามารถทำได้ ให้ชดเชยด้วยการทำงานรับใช้เป็นสองเท่าในวันถัดไป อย่าปล่อยทิ้งไว้เฉยๆ เพราะครูหมายถึงผู้ที่เป็นเครื่องมือเป็นผู้ประทาน เป็นลูกของผู้ประทาน ดังนั้น บัพพาดาจึงพอใจ ไม่ว่าลูกจะมาจากศูนย์เล็กหรือศูนย์ใหญ่ก็ตาม เพราะการละทิ้งทุกสิ่งเพื่อมายังสถานที่รับใช้นั้นถือเป็นความกล้าหาญอย่างหนึ่งด้วยเช่นกันใช่ไหม? บัพพาดาพอใจในความกล้าหาญของลูก เวลานี้จงสร้างมิตรร่วมทางให้มากขึ้น และทำให้ครูใหม่ๆ เกิดขึ้นมา เพราะงานรับใช้กำลังจะขยายตัวเพิ่มขึ้น ตอนนี้แค่รอให้เกิดความปั่นป่วนขึ้นอีกเล็กน้อย แล้วทุกคนจะมาหาลูกด้วยความโหยหา (ด้วยความต้องการอย่างแรงกล้า) งานรับใช้จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และไม่มีวันลดน้อยลง

พร: ขอให้ลูกมีความเคารพตนเองที่สูงส่ง และทำให้มายายอมอุทิศตน ด้วยการอยู่อย่างมั่นคงบนที่นั่งของความเคารพตนเอง
ความเคารพตนเองที่สูงส่งที่สุดในยุคบรรจบพบกันคือการคงอยู่ในความตระหนักรู้ว่าตนเองคือนายผู้ทรงอำนาจ เมื่อเจ้าหน้าที่ระดับสูงหรือพระราชนั่งอยู่บนที่นั่งของความ

เคารพตนเองของตนแล้ว ผู้อื่นก็จะแสดงความเคารพต่อเขาด้วยเช่นกัน แต่หากเขาไม่ได้
นั่งอยู่บนที่นั่งนั้น ก็คงจะไม่มีใครปฏิบัติตามคำสั่งของเขา ในทำนองเดียวกัน เมื่อลูก
กลายเป็นผู้ที่มีความเคารพในตนเองและยังคงนั่งอยู่บนที่นั่งของความเคารพตนเองนั้น
มาเขาก็จะยอมอุทิศตนต่อลูก

คติพจน์: ผู้ที่อยู่อย่างมั่นคงในสภาพของผู้สังเกตการณ์ที่ละวาง และสัมผัสประสบการณ์กับการเป็น
มิตรร่วมทางของ "ผู้ให้ความอบอุ่นแก่หัวใจ" คือดวงวิญญาณที่ซึมซับอยู่ในความรัก

***** โอม ชานติ *****

สัญญาณที่ละเอียดอ่อน: โอบรับจิตวิญญาณของการยกระดับผู้อื่น และยกระดับผู้ที่ประณามลูก

การยกระดับแม้กระทั่งผู้ที่ประณามลูก คือหน้าที่ของดวงวิญญาณผู้เปี่ยมด้วยความรู้ แม้แต่ฟอก็ยังมีผู้
ที่ประณามนั้นด้วยสายตาแห่งความเมตตากรุณาและปรารถนาจะให้คุณประโยชน์ แม้กระทั่งผู้คนทั่วไป
ในโลกก็ยังมีเมตตาต่อผู้ที่มีเมตตาให้ และเหล่าดวงวิญญาณผู้เลื่อมใสศรัทธาก็มีสิ่งนั้นเช่นกัน
อย่างไรก็ตาม การเป็นดวงวิญญาณผู้เปี่ยมด้วยความรู้นั้น หมายถึงการมีความรู้สึกที่จะให้คุณประโยชน์
ต่อทุกคน และไม่มีความคิดที่จะก่อให้เกิดความเสียหายหรือทำร้ายใครเลยแม้แต่หนึ่งนิด เพียงเมื่อลูกมีค
ความรู้สึกละเมตตาและปรารถนาที่จะยกระดับจิตใจของผู้ที่ประณามลูกแล้วเท่านั้น ลูกจึงจะได้รับการกล่าว
ว่าเป็น "ผู้ให้คุณประโยชน์แก่โลก"